

CHƯƠNG V

Sáng sớm thức dậy, vừa bước xuống lầu là Nhã Tịnh đã thấy Hoàn ngồi ở phòng khách chờ mình.

Bà cụ chưa thức dậy, vú Kỹ đang lau bàn, còn cô Lan thì đang từ vườn hoa bước vào với một bó hoa to trong tay. Cô mang hoa tươi cắm vào từng lọ một. Khải ngồi ở một bộ ghế sa-lông, đang xem tờ báo mới ra hôm nay. Mới nhìn qua thì không khí vẫn giống như mọi ngày, nhưng linh tính của Tịnh cho thấy có một cái gì không bình thường vừa xảy ra. Hình như họ vừa mới mở hội nghị bàn tròn thì phải. Và thái độ của mọi người có vẻ trầm lặng căng thẳng một cách kỳ lạ, khó hiểu.

Nhã Tịnh vừa bước xuống lầu Hoàn vội dúi tàn thuốc, anh chàng đứng phắt dậy, kéo tay Nhã Tịnh đi ra vườn hoa, một mặt quay lại nói với cô Lan.

- Cô Lan, vú Kỹ nói với nội là tôi đưa Tang Tang ra phố sắm sửa nhé.

Nhã Tịnh vùng ra, nàng muốn lùi ra sau, nhưng bàn tay của Hoàn nắm chặt. Hoàn lôi nàng một mạch ra xe, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói:

- Hãy dành cho anh một ít thời giờ, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.

Nhã Tịnh lẳng lẳng ra xe, nàng cảm thấy hơi bất mãn. Nhã Tịnh ghét nhất thái độ cường bức. Chiếc xe ra khỏi biệt thự Vườn Dâu hướng về phía thành phố Đài Bắc. Nhã Tịnh liếc nhanh sang Hoàn. Anh chàng đang bặm môi, mắt nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn yên lặng chẳng ai nói với ai lời nào. Xe chạy vào thành phố và dừng lại trước cao ốc đặt văn phòng của Hoàn.

Nhã Tịnh theo chân Hoàn bước vào văn phòng làm việc. Chính nơi này Nhã Tịnh đã đến mấy lần. Đến để thảo luận xem có nên tiến hành màn kịch mà Nhã Tịnh đóng vai Tang Tang hay không.

Hôm nay họ đến quá sớm nên trong văn phòng chỉ có ba nhân viên cũng đến sớm như họ. Một người phục dịch mang hai tách trà nóng lên cho hai người và bước ra ngoài. Hoàn khép cánh cửa lại, châm một điếu thuốc và đi đi lại lại như có điều gì băn khoăn lo nghĩ. Nhã Tịnh yên lặng nhìn Hoàn trong lòng cũng thắc mắc không biết Hoàn định làm gì đây. Một lúc lâu không chịu nổi, Nhã Tịnh lên tiếng trước:

- Anh Hoàn, anh muốn nói gì thì cứ nói đi, em sốt ruột quá.

Hoàn đứng lại nhìn Nhã Tịnh:

- Em có vẻ không thân thiện tí nào, tại sao vậy? Tôi đã làm gì để em giận dữ chứ?

- Em chúa ghét cái kiêu trịch thượng muốn xách tới đâu thì xách mà không nói trước gì cả.

Nhã Tịnh chưa chát nói, mặc dù đó chỉ là một lý do gượng ép. Nhã Tịnh chẳng hiểu sao tự nhiên nàng muốn trốn lánh Hoàn, có lẽ nàng chưa hiểu rõ Hoàn lắm, Nhã Tịnh nghĩ mình phải giữ một khoảng cách nhất định, dù gì cũng là con gái đừng để Hoàn coi thường, đó là chưa kể trên danh nghĩa Hoàn là anh hai của Tang Tang mà nàng thì đang đóng vai trò đó.

Hoàn dừng lại trước mặt Nhã Tịnh, đặt tay lên vai nàng nói:

- Chúng ta bắt đầu nói chuyện về Vạn Hạo Nhiên, được chứ?

Nhã Tịnh nhìn chàng:

- Hình như mấy anh không thích nói đến chuyện đó mà? Các anh đã từng bảo là tôi không cần biết nhiều về hắn vì Hạo Nhiên không có trở ngại gì trong màn kịch này. Thế tại sao bây giờ anh lại muốn nói về hắn?

- Đó là cái sai lầm của chúng tôi, đúng ra tôi phải nói về con người Vạn Hạo Nhiên cho em biết ngay từ đầu chứ không nên giấu diếm như vậy

Hoàn kéo Nhã Tịnh tới ghé sa lông:

- Em ngồi xuống đây đi Nhã Tịnh.

Nhã Tịnh ngồi xuống bưng ly trà lên, trà rất thơm và ngon. Những chiếc lá trà màu xanh đang chao chao trong ly giống như những chiếc thuyền bơi trên hồ nước. Nhã Tịnh chợt nhớ tới mặt hồ, tới cây ngô đồng, tới những chiếc lá khô và nụ hôn dữ dằn trong đêm tối...

Hoàn gọi:

- Nhã Tịnh!

- Hử?

- Sao lúc nào em cũng giống như người mất hồn vậy

Nhã Tịnh giật mình, hớp thêm hớp trà rồi ngồi thẳng lưng lại

- Em vẫn nghe đây chứ, anh đang nói về Vạn Hạo Nhiên cơ mà...

- Ồ...

Hoàn có vẻ suy nghĩ nói:

- Hạo Nhiên cùng tuổi với anh, hắn đã từng học cùng trường khi còn ở tiểu học rồi lên trung học...

Nhã Tịnh có vẻ chăm chú theo dõi Hoàn hớp một hớp nước rồi tiếp:

- Cha của hắn không phải là một công nhân, điều đó anh đã nói dối em...

Nhã Tịnh cắt lời:

- Nhưng em biết rồi, ông ấy là một tên tội phạm giết người bị kết án chung thân khổ sai, hiện còn đang ngồi trong tù.

Hoàn kinh ngạc nhìn Nhã Tịnh:

- Ai cho em biết chuyện đó?

- Van Hạo Nhiên.

Hoàn cắn nhẹ môi rồi chau mày:

- Như vậy thì tối qua em và hắn đã nói nhiều thứ lắm phải không?

- Cũng không nhiều lắm, ngoài điều đó ra hắn cũng không cho biết thêm điều gì khác

Nhã Tịnh thành thật đáp, Hoàn chăm chú nhìn Nhã Tịnh rồi gật đầu:

- Em thấy đấy, Hạo Nhiên là con người như vậy đó, hắn không hề giấu giếm điều gì. Năm hắn vừa lên 6 là cha hắn đã phạm tội... đúng ra thì cha hắn cũng là người có chút máu mặt, làm chủ một cơ xưởng nhỏ, có học và cũng đẹp trai đa tình nữa! Vì chuyện đó mà ông ta đã làm đổ vỡ cả tương lai của Vạn Hạo Nhiên.

- Chắc hẳn vụ án đó chỉ là một thứ ngộ sát, thí dụ như ông ta bị kẻ xấu ám hại, bị lường gạt. Trong phút giây không kiềm chế được ông ta đã lỡ tay giết người, hay là ông ta bị gài bẫy chẳng hạn...

Hoàn nhìn Nhã Tịnh như muốn dò xét kỹ hơn:

- Em có vẻ đọc sách trinh thám nhiều quá. Thật ra thì không có gì gay cấn căng thẳng như em nghĩ đâu. Không có bẫy mà cũng không có kẻ xấu ám hại. Chỉ tại cha của Hạo Nhiên yêu một cô gái làm tiền, trong trận đánh ghen dành người đẹp ông ta đã giết chết cả tình nhân lẫn tình địch. Cảnh sát đã xác định đây là một vụ cố sát nên tòa án xử phạt ông ta ngồi tù chung thân. Đau khổ nhất là mẹ của Hạo Nhiên, một người đàn bà còn trẻ đẹp phải mất hai con, đứa lớn là Vạn Hạo Nhiên lúc đó sáu tuổi và một đứa con gái mới được một tuổi

- Có nghĩa là Hạo Nhiên còn một cô em gái

Hoàn đứng tựa vào bàn nhìn Nhã Tịnh:

- Vâng cô ấy tên là Vạn Khiết Nhiên, một cô gái rất dễ thương. Tai họa giáng xuống nhà họ Vạn khiến cho bao nhiêu của cải, tài sản, bạn bè cũng đều tiêu tan hết. Gia đình của Nhiên dọn ra khỏi khu công nghiệp ở tạm bợ trong ngôi nhà gỗ. Mẹ của Hạo Nhiên phải kiếm sống bằng cách giặt giũ cho công nhân vùng hồ, nhờ thế mà tôi quen với Hạo Nhiên.

- Và các anh đã khinh miệt hắn vì hắn là con của một kẻ giết người

- Đừng dùng tiếng các anh vì giữa tôi với Hạo Nhiên hoàn toàn không quen biết. Học chung trường nhưng chúng tôi đâu có chung lớp nên không có cơ hội làm bạn hay kẻ thù của nhau. Nhưng rõ ràng một điều là Hạo Nhiên đã trưởng

thành trong hoàn cảnh bị người đời khinh miệt, không người quen không bạn bè, lúc nào cũng bị chế diễu Tất cả những thứ đó đã tạo cho hắn sự căm thù mọi thứ trên đời Năm 12 tuổi hắn đã bị nhốt mấy lượt vào trại giáo huấn thiếu nhi, năm 15 tuổi hắn nổi tiếng vì đàn guitar rất hay, năm 18 tuổi với dáng dấp cao lớn khỏe mạnh, hắn bắt đầu sống bằng quả đấm và bị đuổi học lúc đang học trung học. Hắn quậy tưng tưng kể cả chuyện cho một cô bé 16 tuổi mang bầu...

Nhã Tịnh cắt ngang:

- Em không tin chuyện đó, anh tô vẽ thêm cho Hạo Nhiên trở nên gớm ghiếc chứ em thấy hắn cũng sống có tình cảm, biết suy nghĩ... các anh nghĩ thế vì chẳng có ai chịu tìm hiểu hắn.

Hoàn đứng yên trầm ngâm, ánh mắt chàng có vẻ tò mò dò xét:

- Em rất giống Tang Tang chỗ đó, chính Tang Tang cũng từng nói với anh như vậy

- Chính vì thế mà Hạo Nhiên đã yêu Tang Tang, hắn không làm sao quên được Tang Tang vì Tang Tang là người duy nhất không kỳ thị miệt khinh mà còn trân trọng hắn, yêu hắn. Nhưng các anh lại muốn đóng vai trò thượng đế để chia cắt họ, bức bách Tang Tang ra đi và cô ấy phải tự sát vì tuyệt vọng. Chính anh bảo là Vạn Hạo Nhiên đã lập gia đình nhưng rõ ràng hắn ta vẫn còn độc thân, anh thích nói dối...

Hoàn khó chịu, chàng lấy thuốc ra đốt rồi nói:

- Nhã Tịnh đã nghĩ sao về chúng tôi quá nhiều Thật ra lúc đầu chúng tôi có phản đối nhưng sau đó thấy Tang Tang quá yêu Hạo Nhiên nên chúng tôi cũng dễ cảm thông dù cho thành tích của Hạo Nhiên có làm cho chúng tôi ngao ngán. Chúng tôi không biết hắn có thật tình yêu Tang Tang không hay chỉ coi nó như một thứ đồ chơi qua đường, vì vậy sau đó tôi và anh Khải quyết định gặp riêng hắn...

Nhã Tịnh tỏ vẻ nôn nóng:

- Kết quả thế nào

- Tôi và anh Khải hẹn gặp Hạo Nhiên tại nhà hắn, và khi chúng tôi đến...

- Hắn đã lánh mặt ử

- Không lúc chúng tôi đến nơi hắn vẫn có mặt ở nhà, cửa chỉ khép hờ... nhà gỗ như em biết đây đâu có cách âm. Chúng tôi nghe tiếng hắn trong nhà, vừa đẩy cửa bước vào, một cảnh tượng kỳ quặc đang diễn ra trước mắt chúng tôi

- Hắn làm gì?

- Hắn đang ngủ với gái trên giường.

Nhã Tịnh tròn mắt:

- Em không tin điều đó.

Hoàn nói có vẻ giận:

- Không tin à? Vậy em cứ đi hỏi Vạn Hạo Nhiên đi, hắn có một ưu điểm là không thích nói dối Em không tin cứ tìm hắn sẽ rõ.

Nhã Tịnh chớp chớp mắt nhìn ly trà trên tay:

- Thế rồi sau đó?

- Anh đã cùng Hạo Nhiên đánh nhau một trận. Anh kéo hắn từ trên giường xuống và hỏi hắn tại sao có thể vừa yêu Tang Tang lại vừa ngủ với gái như thế này Anh cả cũng giận điên lên đứng một bên nói “thứ cha nào con nấy!” Hạo Nhiên cười lớn nói với hai anh em anh “Trời đất, ai bảo mấy người là tôi định cưới em gái mấy người Một búp bê thích mơ mộng. Tôi thế này mà thêm lấy một đứa con gái như vậy ử ”

Nhã Tịnh bàng hoàng:

- Một búp bê mơ mộng?

- Vâng, hắn đã gọi Tang Tang như thế, anh nghĩ ý hắn muốn nói là Tang Tang chỉ là một búp bê thích mơ mộng thôi, một búp bê có chiếc áo mộng mơ Hình như hắn không thật lòng với Tang Tang. Hắn còn nói nhiều thứ khác đại khái nào đây là chuyện hiểu lầm, hắn chỉ mới hôn Tang Tang, mà nếu chỉ hôn là bắt hắn lấy có lẽ hắn đã có trên trăm con vợ rồi Hắn còn bảo chúng tôi “mấy người xem thử xem tôi có thuộc loại người thích có gia đình không? Chỉ có những thằng điên mới ham cưới vợ, đối với tôi hôn nhân là nhà tù... Tôi có một ông cha ngồi tù rồi chưa đủ sao mà còn muốn nhảy vào đó?”

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, mùa thu đã đến!

Nhã Tịnh giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Nàng mở choàng mắt ra, khung cảnh bên ngoài cửa sổ mờ mờ... ánh trăng ử Hay trời sắp sáng... Nhã Tịnh cũng không rõ nữa Chỉ Thấy màn cửa lung lay theo gió. Vậy là lúc ngủ Nhã Tịnh đã quên đóng cửa, thế này bà cụ mà biết được kể như bị mắng liền.

Mùa thu đã đến rồi, đêm rất lạnh, Nhã Tịnh chợt thấy mình tỉnh ngủ hẳn.... Nàng lắng tai nghe, hình như có tiếng đàn guitar ở đâu vọng lại... tiếng suối reo, như tiếng chuông ngân buổi sáng, như tiếng chim chiều gọi bạn, như lời than thở của cây cỏ hoa lá, như tiếng oán than của côn trùng, Nhã Tịnh xoay người trăn trở trên giường....

Nàng đứng dậy không mở đèn, chỉ lặng lẽ đi về phía khung cửa sổ. vén màn lên và mát hướng về xa xa... Nơi có bờ hồ... ánh trăng đang lấp lánh trên mặt nước... Nơi có khu rừng cây, có cây ngô đồng sừng sững.... Nhã Tịnh trầm tư

nghe ngơ... Tiếng đàn càng lúc càng như dồn dập hơn, như mưa sa thác đổ, như tiếng thác gào của gió đêm... Như sóng biển dâng trào... Nhã Tịnh bước đến bên tủ áo mò mẫm tìm chiếc áo có cổ tay dài Nàng thay áo không cần chải đầu rửa mặt. Nhã Tịnh xỏ chân vào đôi giày nhung mềm, lặng lẽ rời khỏi phòng, xuống thang lầu đi qua phòng khách. Nhã Tịnh còn nghe tiếng đồng hồ gõ nhẹ 5 tiếng. Có nghĩa là ánh sáng lờ mờ ngoài cửa sổ là ánh sáng ban mai chứ không phải ánh trăng.

Nhã Tịnh băng nhanh qua vườn hoa, nàng mở cổng nhỏ rồi men theo con đường mòn sau nhà rồi chạy một mạch đến bờ hồ. Trời tờ mờ sáng, tất cả còn tắm trong sương đêm. Những hạt sương sớm mai làm ướt đầm đôi hài của Nhã Tịnh. Nhã Tịnh như bị mê hoặc bởi tiếng đàn, càng đến gần bờ hồ tiếng đàn càng thánh thót hơn và lòng người như say đắm bởi những âm thanh huyền hoặc ấy

Bước chân Nhã Tịnh càng lúc càng nhanh hơn, nàng sợ trước khi đến kịp tiếng đàn sẽ không còn ngân vang. Những bước chân của nàng đạp bừa lên những chiếc lá khô, những chiếc lá mảnh mai tội nghiệp... Những chiếc gai nhọn, những cây nhỏ như níu kéo bước chân của Nhã Tịnh lại, nhưng Nhã Tịnh cố bước nhanh, cây ngô đồng đã hiện ra trước mắt... Và tiếng đàn cũng đã ngưng bật!

Nhã Tịnh thấy tim mình đập mạnh. Hấn bỏ đi rồi ừ nàng vội chạy thêm một đoạn đường nhỏ. Đúng như điều Nhã Tịnh đoán, nàng đã nhìn thấy Vạn Hạo Nhiên!

Hạo Nhiên vẫn còn ngồi đó với cây đàn guitar trên tay, đôi mắt hắn mở to nhìn nàng. Có nghĩa là hắn đã sớm nghe bước chân của Nhã Tịnh. Đôi mắt hắn tỉnh táo lạnh lùng không một cảm xúc. Có lẽ hắn khó chịu vì đã bị quấy rầy, hắn không muốn thấy sự hiện diện của Nhã Tịnh. Nhã Tịnh chợt lo âu, tại sao ta lại đến đây Bị quyến rũ bởi tiếng đàn ừ Hay là ta bị chinh phục bởi tính cách kỳ dị của hắn? Nhã Tịnh định thối lui nhưng chân nàng như bị dính dưới đất, khoảng cách giữa hắn và nàng không còn bao xa...

Hạo Nhiên ngẩng mặt lên nhìn nàng dò xét, mái tóc nàng rối bời, đôi mắt hốt hoảng, đến chiếc áo rộng thùng thình và đôi giày ẩm ướt. Cái nhìn của hắn có vẻ không hài lòng, hơn chán nản. Tôi không phải Tang Tang... Nhã Tịnh nghĩ thầm... Hắn đang định tìm Tang Tang và ta đến phá vỡ sự hồi tưởng nhớ nhung của hắn. Nhã Tịnh cảm thấy mình là đứa con gái ngu ngốc nhất trên đời!

- Xin lỗi, tôi không định quấy rầy anh. Chỉ tại... nghe thấy tiếng đàn... Tôi bị lôi cuốn, không tự chủ được nên tôi đến đây

Hạo Nhiên vẫn yên lặng nhìn Nhã Tịnh, khiến nàng không biết phải nói thế nào... Dưới ánh mắt kia, Nhã Tịnh bỗng thấy chạm tự ái Rõ ràng ta quá ngu dốt... Tang Tang... Nhã Tịnh nhìn đôi cánh tay vạm vỡ của Nhiên, đôi cánh tay đang ôm đàn. Nàng không ngờ được những âm thanh dịu dàng đó lại có thể phát xuất từ những ngón tay hung bạo ấy

Nhã Tịnh quay lại nói nhanh:

- Thôi chào anh.

Nhã Tịnh định bước đi, nhưng một mép áo của nàng đã bị giữ lại

- Hài của cô bị ầm lăm rồi! Hạo Nhiên nói một cách bình thản. Nếu lần sau cô muốn ra đây giờ này, thì nên nhớ sương đêm nhiều lắm, cành lá và cả đất đều ầm, không khéo dễ bị cảm đấy

Nhã Tịnh quay đầu lại, nàng nhìn hấn như bị thôi miên.

- Nhưng tôi không quấy rầy anh chứ?

- Có.

Hạo Nhiên ngồi xích qua một bên. Nhã Tịnh trông thấy những khúc gỗ lớn, Hạo Nhiên lót sẵn tự bao giờ, hấn lại tiếp.

- Cô ngồi xuống đi!

Nhã Tịnh ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Hãy cởi hài cô ra!

- Tại sao?

- Thì cởi đi, bằng không, khí lạnh thấm qua chân sẽ làm cô bị cảm đấy

Nhã Tịnh cởi hài, ngồi lên cao một chút. Hai chân trần đặt lên mấy khúc gỗ. Nhã Tịnh kéo mép váy cho phủ đôi chân xong nhìn lên. Khuôn mặt hấn có góc cạnh, đôi môi hấn mỏng, hấn hỏi:

- Cô có biết đàn guitar không?

- Không, nhưng tôi thích lắm, anh có sẵn sàng dạy không?

Hạo Nhiên ngồi thẳng lưng, mặt hấn lạnh, mắt hấn như nước hồ:

- Không. Suốt đời tôi chỉ dạy cho một người con gái đàn thôi...

Nhã Tịnh nói nhanh, nàng cũng không ngờ mình phản ứng nhanh thế:

- Tang Tang phải không? Tang Tang đã chết và quả tim anh cũng mất theo, anh không muốn dạy cho ai đàn nữa, nhưng anh lại thích ngồi đây đàn cho ma quỷ nghe

Hạo Nhiên quay lại trừng trừng nhìn làm Nhã Tịnh giật mình. Nàng nghĩ hấn sắp nổi cơn thịnh nộ... Nàng vẫn còn nhớ thái độ Hung dữ lần trước hấn bảo nàng rút đi! Nhưng Nhã Tịnh đã nghĩ sai rồi! Hạo Nhiên tỏ ra bình thản trở lại, hấn chỉ hỏi:

- Cô biết chuyện giữa tôi với Tang Tang đến mức độ nào?

Nhã Tịnh hơi bối rối:

- Biết thì có lẽ nhiều, nhưng hiểu thì có lẽ hơi ít.

- Là sao

- Họ nói lúc đầu họ cũng để anh và Tang Tang lấy nhau Nhưng khi anh em Khải Hoàn tìm đến, họ đã bắt gặp anh đang nằm trên giường với một đứa con gái

- Ồ.

- Chuyện đó có thật không?

- Thật.

Câu nói của Hạo Nhiên làm Nhã Tịnh thấy thất vọng:

- Tại sao vậy Không lẽ anh không yêu Tang Tang?

Hạo Nhiên nhìn Nhã Tịnh.

- Hai chuyện đó có liên hệ gì với nhau

Nhã Tịnh chợt thấy đỏ mặt, chưa bao giờ Nhã Tịnh nói chuyện với người khác về vấn đề phòng the như thế này Nhã Tịnh chợt phát hiện ra một điều, với Hạo Nhiên, hình như hẳn phân rất rõ ràng hai chữ “tình” và “tình dục”. Hay là người đàn ông nào cũng đòi hỏi gắn liền tình yêu và tình dục với nhau, thì làm gì có sự hiện diện của những ô điểm trên đời này Nhưng làm như vậy quả là không nên.

Hạo Nhiên hỏi:

- Tại sao cô lại đỏ mặt? Có lẽ vấn đề này làm cô ngượng lắm phải không? Con người càng giáo dục nhiều chừng nào, càng thấy có nhiều thứ tự nhiên trở thành bản thiụ Cô với anh em nhà họ Tang giống nhau là ở chỗ đó. Cô cũng nghĩ là tôi đã lừa dối Tang Tang phải không?

Nhã Tịnh chau mày, nhưng cũng tìm lời biện minh.

- Tôi đã dự đoán đúng. Tôi cũng sớm tiên liệu được phản ứng của các người Những con người ở xã hội thượng lưu, ở giai tầng trí thức... Mấy người đều ghe tởm sự phản bội và thiếu trung thực.

Nhã Tịnh như nghĩ ra điều gì, mắt sáng lên, nàng nắm lấy tay Hạo Nhiên lắc mạnh.

- Tại sao Tại sao anh phải làm như thế?

- Làm thế là làm sao

- Tại sao anh phải đóng kịch? Có phải anh đã tiên liệu được phản ứng của họ... Anh biết là tối hôm ấy họ sẽ đến tìm. Tang Tang đã cho anh biết như thế, nên anh đi tìm một cô gái, và anh bày màn kịch đó ra... Anh sắp đặt, chỉ để cửa khép hờ... cũng có thể là... Trước khi quen với Tang Tang anh đã ngủ với bao nhiêu cô gái Cái đó cũng không có gì quan trọng. Nhưng Tang Tang đã làm anh thay đổi... Cô ấy đã giữ chân được anh... Anh không thể sống buông thả nữa...

Lúc anh diễn kịch chọc phá anh em nhà họ Tang... Cũng là lúc anh tự giễu mình...

Đôi mắt Hạo Nhiên chột đỏ lên.

- Cô lại nói cái quái gì nữa đó?

- Tôi nói rõ ràng như vậy cơ Có điều tôi không hiểu...

Nhã Tịnh bình tình nói Mắt mờ màng suy nghĩ rồi đột nhiên nhòm lên:

- Thôi tôi hiểu rồi... hiểu rồi...

Mặt Hạo Nhiên đỏ sắc, hấn đưa tay bịt miệng Nhã Tịnh lại

- Nếu sự thật cô biết, thì cô đừng nói gì cả.

Nhã Tịnh tròn xoe mắt nhìn Hạo Nhiên, một tình cảm xúc động tràn ngập tim nàng. Lời của Hạo Nhiên hôm nào như văng bên tai:- Chính thôi đã giết Tang Tang. Đúng ra tôi không nên yêu cô ấy, không nên để cô ấy yêu tôi như vậy, để mọi thứ xảy ra mà chặn lại được...

Đây là lời giải một tay bụi đời với bao tình cảm mâu thuẫn, cao ngạo và tự ti Yêu một nàng con gái đẹp trong trắng như một nàng công chúa nhỏ. Khi tình yêu đã lên đỉnh cao, khi nhận ra sự bất cân xứng của tình yêu cao quý này, điều duy nhất có thể làm được ở đây là gì? Phải chối từ cuộc hôn nhân. Rõ ràng Hạo Nhiên không ngờ được Tang Tang yêu Mặc cảm tự ti cho thấy, người con gái kia giống như đóa hoa được vun trồng trong khu vườn thượng uyển, còn chàng chỉ là con ngựa bất kham, mình đầy thương tích... Thế là một màn kịch được dựng lên, màn kịch đó đã khiến anh em Khải, Hoàn giận dữ bỏ về. Hạo Nhiên không muốn đóa hoa quý kia bị tàn úa trong gian khổ khó khăn. Nhưng cách giải quyết của chàng vô tình đã khiến hoa kia tàn úa

Nhã Tịnh chỉ yên lặng, nàng tuân theo lời Hạo Nhiên không nói gì cả. Nhưng nước mắt đã rung rung trên mí Hạo Nhiên hôm nay trông có vẻ hiền hòa Hấn còn đưa tay lau giùm mắt cho Nhã Tịnh. Không hiểu sao... Nhã Tịnh bỗng nép đầu vào ngực hấn, tựa người vào hấn.

Hạo Nhiên bỗng nhiên như tỉnh ra, hấn đẩy mạnh Nhã Tịnh khỏi người, rồi hấn hét lên giận dữ:

- Đi Đi!

Nhã Tịnh mắt mờ lệt, đầu nghe đau nhói, một hình thoáng qua tim. Tang Nhi Hoàn! Hình ảnh cũng làm nàng bàng hoàng. Ta hôm nay làm sao vậy Tại sao ta hành động như thế? Nhưng gã đàn ông trước mặt như có một ma lực, mà nàng không cưỡng lại được.

Nhã Tịnh trả lời bướng bỉnh.

- Không, tôi không đi

- Nhưng tôi không muốn chuyện cũ tái diễn.

Hạo Nhiên thở hổn hển:

- Cô đi đi, đi về Vườn Dâu đi, đi mau!

Nhã Tịnh lại nói:

- Không, tôi không về Vườn Dâu vì tôi đâu phải là Tang Tang đâu

Hạo Nhiên nhìn Nhã Tịnh ngạc nhiên:

- Thế cô từ đâu đến?

Nhã Tịnh bút rút, cố tạo ra câu chuyện.

- Anh muốn biết ở Anh em Khải Hoàn thấy tôi giống Tang Tang, họ trả lương cho tôi thật cao, nhờ tôi đóng giả vai trò Tang Tang... Tôi đang cần số tiền lớn, đang cần những quần áo đắt tiền... nên tôi nhận lời... vậy đó.

Hạo Nhiên lấy tay nâng cằm Nhã Tịnh lên. Hắn chăm chú nhìn nàng. Nàng đã lên, nắng đang rọi trên mặt, lên mắt, mái tóc của Nhã Tịnh những tia sáng dịu dàng.

Hạo Nhiên buông mặt Nhã Tịnh ra, hắn có vẻ giận dữ:

- Tại sao cô lại nói dối Tôi quả thật không biết cô từ đâu đến, nhưng tôi thấy cô có một đôi mắt thông minh, có làn da trắng mịn, có những tư tưởng nhạy bén thế này và một bản tính ngang ngạnh bốc đồng... tôi biết cô không phải đến từ một giai cấp hèn mọn.

Nhã Tịnh gạt đầu Trí thông minh của nàng bắt đầu làm việc, sắp xếp lại

- Anh nói cũng hơi đúng. Chúng ta cần phải định nghĩa rõ mấy chữ giai cấp hèn mọn, phải không? Anh Hạo Nhiên. Anh có biết rõ về mình chưa Anh không đẹp trai nhưng có sức hấp dẫn kỳ lạ, anh lại có đôi mắt lúc nào cũng thật hung dữ. Anh đã sử dụng nó để che đậy trái tim đầy mặc cảm và yếu đuối của mình. Anh phải làm ra vẻ thật tàn nhẫn, để che dấu sự cảm xúc động của tình cảm. Như vậy là anh đã sống cho cái vỏ bên ngoài, anh không dám sống thật với chính anh, cái đó làm cho anh cô đơn buồn phiền, bởi vì...

- Thôi câm đi, đừng nói nữa

Nhã Tịnh lắc đầu:

- Hừ. Thôi không biết con người đầy khuyết điểm của anh xuất thân từ giai cấp hèn mọn nào...

Hạo Nhiên bậm môi Nắng đang rọi lên người anh, lên những hạt sương còn đọng trên lá. Nhã Tịnh đứng dậy, lượm mấy chiếc hài trên cỏ.

- Thôi tôi về, phải về trước khi bà cụ thức dậy... Tôi không muốn làm hỏng màn kịch của tôi

Hạo Nhiên vẫn ngồi yên lặng.

Nhã Tịnh không mang hài vào chân, nàng mang nó trên tay, bước thêm mấy bước, chợt quay người lại

- Hãy cho tôi biết muốn tìm anh, tôi phải đến đâu, giờ nào

Hạo Nhiên nhìn lên, anh chàng có vẻ thay đổi

- Tháng này tôi đàn cho quán cà phê Sao Lạnh, mỗi tối từ chín giờ đến 12 giờ khuya

- Quán cà phê Sao Lạnh ở đâu

- Lật niên giám điện thoại ra là biết ngay!

- Thôi được.

Nhã Tịnh bước nhanh về phía biệt thự Vườn Dâu Con đường nhỏ vẫn phủ đầy lá rụng.